

der ligger dert. Hvis man efter Afstemningen vil kjøre med Dampsporvognen ud til Charlottenlundfortet, vil man, forsaavidt man da ikke forulykker under Veis, hvad jo undertiden hænder, faae at se, at Fortet staaar ligejaa opreist efter Afstemningen som før. Det forekommer mig altsaa, at man netop ikke rammer, hvor man skulde. Der er efter min Mening to Slags foreløbige Love, nemlig de, som kunne bortfalde uden videre, og de, med Hensyn til hvilke der kræves Mere. Naar vi gaa ud fra Grundlovens § 2: Den Lovgivende Magt er hos Kongen og Rigsdagen i Forening, da er den sædvanlige Bei den, at det er Rigsdagen, der først vedtager et Lovforslag, og dernæst bliver det forelagt Kongen til Stadfæstelse, og dersom han ikke har stadfæstet det inden næste Rigsdagssamling, er det bortfaldet. Det Modsatte sker ved de foreløbige Love. Der er det Kongen, der først stadfæster Loven, og denne gaar da til Rigsdagen, og her skulde da Følgen være den samme eller rettere den omvendte, nemlig, at naar Rigsdagen, efter at den har faaet Veilighed til at sige sin Mening om et Lovforslag, ikke vedtager det, falder det bort. Men vi vide jo, at denne Fortolkning desværre ikke bliver gjort gjældende, og jeg indrømmer ogsaa, at der er nogen Forskjel paa de forskjellige foreløbige Love. Saaledes kan f. Ex. en foreløbig Lov, der forbyder Indførsel af Styvevaaben, pludselig falde bort, men en Lov, i Kraft af hvilken der er bygget Meget op, trænger til et Supplement, til en nærmere Bestemmelse om, hvorledes det, der efter vor Mening ulovlig er bygget op, skal gøres om, og for at blive ved Exemplet med Charlottenlundfortet, som jeg anser for at være forkasteligt, som hørende til et System, jeg er en bestemt Modstander af, da mener jeg ikke, at man ligefrem behøver at gaa den Bei at sløise det. Jeg er overbevist om, at det ligesom mange andre Fæstningsværker kan forvandles til behagelige Spadseregange. Jeg er fuldt overbevist om, at en Restauratør og en Kunstgartner i Forening skulde kunne faae dannet et Etablissement der, som vilde kunne overordentlig godt betale sig, saa det kunde være en Fordel for Staten, at dette Fort er blevet opført. Naar jeg kommer med dette Exempel om Charlottenlundfortet, maa man ingenlunde deraf slutte, at jeg taler for Bærgeløshed, tværtimod, jeg ønsker ligesaa vel som enhver anden Landet forsvaret, men kun paa en anden Maade, og for ikke at blive misforstaaet og uden dog at udvikle mig nærmere derom, skal jeg tillade mig at henvise til en temmelig udførlig Afhandling, som jeg har skrevet i Tidskrift for Søværnen. Jeg vilde

gjerne rette dette Spørgsmaal til den ærede Ordfører for Flertallet i denne Sal, og ikke alene paa egne Begne, men fordi der, som jeg veed, er Flere, der ikke rigtig forstaa Grunden, hvorfor man ikke ved denne Veilighed vil bære sig ad paa samme Maade som i Oktober i Fjor og i Fjorfor, da man forkastede eller misbilligede den provisoriske Finantslov ved en Dagsorden. Jeg kjender personlig Grunden dertil efter en Samtale med den ærede Ordfører for Flertallet, men jeg veed, der er Flere, der kunne ønske denne Forklaring, som jeg ganske vist indrømmer har Noget for sig af, hvorfor man denne Gang gaar en anden Bei og stemmer rent ud ja eller nei. — Dernæst vilde jeg gjerne vende mig et Øieblik til den høie Regjering. Jeg ser endnu ikke den høitærede Conseilspræsident til Stede (Stemmer: Jo) . . . Om Forladelse. Men da jeg gjerne vil rette et bestemt Spørgsmaal til den høitærede Conseilspræsident, vilde jeg sætte Pris paa at blive hørt, selv om han ikke vil besvare det, hvad der jo staaar ham fuldstændig frit for. Jeg vilde gjerne vide, hvorledes den høie Regjering kan finde det stemmende med Grundloven at standse Rigsdagens Arbejde for at komme til at udstede en foreløbig Lov. Jeg taler ikke i dette Øieblik om, at det netop er den foreløbige Finantslov, som Flertallet i denne Sal i og for sig finder ulovlig, men jeg taler om en foreløbig Lov i Almindelighed. Man mener, det skulde være tilstrækkeligt, at Rigsdagen ikke er samlet, thi der staaar jo i Grundlovens § 25: I særdeles paatragende Tilfælde kan Kongen, naar Rigsdagen ikke er samlet, udstede foreløbige Love, der dog ikke maa stride mod Grundloven og altid bør forelægges den følgende Rigsdag. Jeg tillader mig imidlertid at tro, at i dette sidste Udtryk: den følgende Rigsdag, ligger noget Mere. Der ligger dert, at det er Grundlovens Forudsætning, at foreløbige Love kun kunne udstedes mellem Rigsdagsamlingerne, og Rigsdagsamlingen ophører ikke, men bliver kun afbrudt, naar dens Møder blive udsatte, eller det ene Thing bliver opløst. Ja, dersom begge Thing, dersom hele Rigsdagen blev opløst, var der vel ikke Tvivl om, at Rigsdagsamlingen var forbi, og at der senere vilde begynde en ny. Det bliver da et nyt Spørgsmaal, hvorvidt hele Rigsdagen kan opløses, inden de beskjendte to Maaneder ere udløbne. Men det lader jeg staa, da det ikke er Noget, der paatrænger sig. Jeg kan ikke se, at den høie Regjering har Midler indentfor Grundloven til at beholde sin Stilling som Ministerium. Naar jeg berører dette Spørgsmaal, er det